

Цѣлъ животъ успокояваме съвѣстѣта си съ палиативи и умувания... Тфу! Противно!..“

Въ това време съвсемъ наблизо се разнесе високъ звънливъ смѣхъ. Докторътъ трепна като оживенъ и веднага се обърна. Кой пъкъ можеше да се смѣе така, тука, въ тоя отворителенъ день?... На една крачка отъ него две момичета, осемнадесетъ-двадесетъ годишни, едното сконтено, съ зелено конусче на главата, другото въ ученическо облѣкло, сочеха съ очи нѣщо и се смѣха отъ сърдце. Две картонени куфарчета съ купъ тъмно-червени астри бѣха сложени до нозетѣ имъ. Едната държеше въ рѣце голѣмъ пликъ за шапка, съ надписъ: Магазинъ „Софийски моди“.

— О-о-охъ! Веднажъ да си стигнемъ, Пенке — че като запалѣ печката, като си направимъ чай, че като сложимъ новия шлагеръ на грамофона — отсега ми е вече драго!..

— Вижъ, вижъ го, ма Цвѣто! — сбута я другата и посочи съ погледъ единъ младежъ въ избѣлѣлъ тренкотъ и каскетъ. — Онзи пакъ се връща насамъ!